

Задъ ледната планина идѣха двама човѣци, които се спрѣха, щомъ забѣлѣзаха мечката, и напълниха пушките. Мечката извика съ своя дебелъ гласъ на Яна:

— Скрий се и помни моитѣ думи.

Изправи се тя на заднитѣ си крака и тръгна срѣщу враговетѣ. Съ единъ ударъ на лапата си тя щѣше да повали двамата врагове, но зърното, за което разказа на сина си, я удари и тя падна съ жаленъ стонъ върху снѣга и го зачерви съ топла кръвъ.

Като видѣ това, малкиятъ Янъ забрави думитѣ на майка си, излѣзе отъ ледената дупка и съ жално скимтене се приближи къмъ майка си. И ловцитѣ дори се нажалиха за смъртъта на майка му. Тѣ го вързаха, отнесоха го на кораба си и тръгнаха за дома си.

Янъ не хареса града. Какъвъ шумъ! имаше тамъ, а какъ тихо бѣше срѣдъ снѣговетѣ. Тамъ ще чувашъ само пукота на снѣжнитѣ планини и рева на вълнитѣ, а тукъ колко много шумъ. И храната не му бѣше вкусна.

Янъ лежеше уморенъ въ своята стаичка, не отваряше очи, когато го закачаха. Единъ пжтъ той така заспа, че никакво блѣскане не можа да го събуди.

Той много хареса тоя дълбокъ сънъ. Усѣщаше, какъ нѣщо става съ него. Имаше малко болка и неприятностъ, но тѣй слаби, че той едва ги усѣщаше. Най-сетнѣ и тия болки не усѣщаше. Той сѣкашъ бѣше вече оздравѣлъ, съвсѣмъ здравъ, но съвсѣмъ другъ.

Неговитѣ крака бѣха вдървени, но не бѣха студени, ноктитѣ му бѣха пакъ остри, но не се помръдваха и не можеха да се забиватъ, жбитѣ му не дѣвчеха вече. Той стоеше върху гладка дъска, а не върху ледна скала и близо до него имаше червена свѣтлина, но това не бѣше сѣверното сияние, а нѣкаква непозната свѣтлина.